

Oorverdovend

J.D. Barker bij Boekertij:

Horen, zien, zwijgen

Het vijfde meisje

Vergeef me

De beller op lijn vier

Met James Patterson:

De kustmoorden

Oorverdovend

James Patterson
& J.D. Barker

Oorverdovend

Dit is het laatste wat je ooit gaat horen.
Luister je?

ISBN 978-90-225-9473-5
ISBN 978-94-023-1806-7 (e-book)
ISBN 978-90-528-6469-3 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Noise*
Vertaling: Waldemar Noë
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Karina Vegas / Arcangel Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 by James Patterson
© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

TENNANT

Er hing een bepaalde geur in het bos, de dauwachtige vochtigheid van de Columbia River vermengd met douglasspar, ponderosa, rode ceder, hemlockspar en esdoorn. 's Nachts was er vanaf Mount Hood een mistbank over het land gezakt, en nu raakten de knisperende zonnestrallen het spookachtige landschap. De glanzende schaduwen werden onderbroken door witte vlekken die in de dageraad begonnen op te warmen.

Elke beweging van de zestienjarige Tennant Riggins was er een van geïfende precisie, haar voetstappen maakten nauwelijks geluid. Ze ontweek alle twijgen, gevallen takken, bladeren en dennennaalden, en haar leren laarzen lieten geen sporen achter. Precies zoals papa het haar had geleerd.

Haar achtjarige zusje Sophie, die één meter links van haar liep, was minder voorzichtig. Ze denderde door het kreupelhout en mepte met haar gebogen wandelstok alsof ze alle schepsels van Moeder Natuur wilde wekken die het lef hadden om nog te slapen terwijl zij al wakker was.

‘Kun je niet wat stiller zijn?’ vroeg Tennant op dringende toon.

‘Nee. Als je het stiller wilt hebben, had je me maar moeten laten liggen,’ kaatste Sophie terug.

‘Mama wil dat je ook leert jagen.’

‘Dat had ik net zo goed een uur later kunnen leren. Waarom denk je trouwens dat je iets hebt gevangen?’

Sophie was irritant, maar ze had wel gelijk. Hoewel Tennants vallen in de loop der jaren behoorlijk waren verbeterd, waren ze nog steeds niet zo goed als die van papa. Meer dan eens was haar lokaas meegenomen, het paaltje gebroken of de strik verdwenen. Ze had gisteren nog gezien hoe een flinke haas in haar strik van twijgen terecht kwam, maar zich met succes losmaakte en met het lokaas wegrende, de halve val in zijn kielzog. Uiteindelijk kreeg ze hem te pakken, maar dat was pas na een klein uur. Dat had ze mama en papa er niet bij verteld. Maar Sophie wist het. Vanaf

een rots had ze lachend toegekeken hoe haar zus achter die verdomde haas aan zat.

Tennant had gisteren zes vallen gezet, deze keer van ijzerdraad.

De zusjes Riggin waren vierde generatie preppers, ze waren allebei binnen een straal van driehonderd meter van hier geboren, en geen van hen had ooit de bossen van Oregon verlaten. Ze hadden verhalen gehoord, ze wisten dat daarbuiten nog een andere wereld was, maar ze koesterden geen verlangen die te zien. Oma Riggin had Tennant en Sophie vaak genoeg bij haar laten zitten om hen over de boze buitenwereld te vertellen, met zijn vervuiling, hebzucht en verspilling, en ze had hun vorige herfst op haar sterfbed laten beloven dat ze nooit zouden meedoen aan al die losbandigheden. Tennant had haar gezegd dat ze dat nooit zou doen. Ze had het gezworen. Ze hield van hun kleine dorp met 187 – pardon, 188, nu Lily vorige week was geboren – inwoners, en met die buitenwereld had ze niets te maken. Om nu te zeggen dat Sophie er hetzelfde over dacht zou een gotspe zijn. Toen Kruger, de zoon van Kaitlin en Jeremiah, voor bijna drie maanden naar Portland vertrok was ze vragen beginnen te stellen. Hij was veranderd toen hij terugkwam, en Tennant had gezien hoe Sophie op hem lette, hem volgde en aan zijn lippen hing. Ze was zeer nieuwsgierig voor een achtjarige, en de meeste volwassenen deden er het zwijgen toe als ze in de buurt was. Maar Kruger niet. Hij leek het fijn te vinden om een gewillig oor te hebben.

Ze hoorden het gegil en verstijfden. Het gehuil van een baby, gekerm, iets verderop. Een wanhopig geritsel in het kreupelhout.

‘O jee, je hebt er een!’

Konijnen maakten de verschrikkelijkste geluiden als ze in de val zaten of gewond waren.

Maar er zou geen geluid te horen moeten zijn. De strik van een goed gezette val verdoofde het konijn, waarna het een moment later stierf. Snel. Humaan. Efficiënt. Dit was niet het geluid van een stervend konijn. Dit klonk als een konijn dat probeerde te ontsnappen. Er was iets misgegaan.

Nog een gil, dichterbij en luider dan de eerste.

En nog een derde, deze was zwakker, ergens in het gebied achter de eerste twee. Tennant had in totaal zes vallen gezet, allemaal met nieuw ijzerdraad.

De opwinding verdween uit Sophies gezicht. Haar ogen werden groter naarmate het gegil luider werd. Ze trok wit weg en leek in tranen te kunnen uitbarsten. ‘Laat het ophouden, Tennant.’

Tennant had een potje bijenwas in haar rugzak mee voor teken- en muggenbeten. Ze haalde het tevoorschijn, nam er een vinger uit en stopte klodders bijenwas in haar oren, zodat het gegil gedempt en ver weg klonk. Ze hield haar zus het potje voor, maar die wuifde het weg – blijkbaar te vies voor het prinsesje.

In plaats daarvan drukte ze haar handen tegen haar oren.

Tennant stopte het potje terug in haar rugzak, daarna pakte ze haar mes en klapte het open. ‘Kom op.’

Sophie kwam niet in beweging. Ze plantte haar voeten stevig in de grond en schudde haar hoofd. Ze zei iets, maar Tennant kon het niet horen vanwege de bijenwas.

Maar ze hoorde wel iets anders, niet uit het bos maar diep vanbinnen. Een gesuis. Eerst nog zwak, maar het werd snel harder. Een enkele toon die aanzwol tot er andere bijkwamen, snerpend en luider. Hongerig. Lelijk. Ze voelde ook een soort druk. Alsof haar hoofd zich met water vulde en er niet genoeg ruimte was. Koud zweet druppelde langs haar ruggengraat naar beneden. Haar omgeving leek te vervagen, haar blikveld vernauwde zich en Tennant had het gevoel dat ze elk moment flauw kon vallen.

Ze dacht dat het allemaal aan haar lag tot ze een blik op Sophie wierp, die grote ogen van paniek had – de mond van haar zusje hing open en ze keek omhoog naar de bomen, naar het flauwe grijs van de ochtendhemel, haar handen stijf tegen haar oren gedrukt.

Het geluid werd harder.

Het was oorverdovend.

Een crescendo van gegil.

Alsof ieder mens, dier en schepsel van Moeder Aarde het uitschreeuwde van een zinderende pijn.

Tennant zat op haar knieën, en Sophie lag opgekruld naast haar, toen papa vanuit het struikgewas met mama achter hem op hen afstormde, zijn buks op zijn rug bengelend. Ze voelde niet hoe papa haar in zijn armen nam, ze kon het zich niet meer herinneren. Ze sloeg even haar ogen op toen hij met haar tussen de bomen door naar de boerderij van Bill McAuliffe aan de rand van het dorp rende. De volgende keer dat ze haar ogen opsloeg

waren ze binnen en tilde hij haar door de openstaande luiken de kelder in. Mama wilde haar Sophie aanreiken en Tennant probeerde haar zusje aan te pakken, maar ze tuimelden samen de traptreden af en landden op de aarden vloer.

Tennant ving een glimp van papa's ogen op voordat hij de luiken dichtdeed. Mama stond achter hem, hun gezichten lijkbleek en gespannen. Ze had nog nooit zulke bloeddoorlopen ogen gezien.

Dat geluid.

Harder dan dit kon het niet zijn.

En toch zwol het nog steeds aan.

O god, waarom kwamen papa en mama ook niet naar beneden?

TENNANT

Sophies schreeuw sneed als een bot en roestig mes door Tennant heen.

De stem van haar zusje vermengde zich met het vreselijke geloei dat tegelijkertijd overal en nergens vandaan kwam. Haar botten leken door haar huid heen naar buiten te willen komen. De aarden vloer van de kelder bewoog mee met het allesdoordringende gezoem. Stof en aarde dwarrelden op en kruiden de muffe, schimmelige lucht.

Tennant rolde zich van haar rug op haar zij en stak haar beide wijsvingers in haar oren tegen het geluid, en toch wist het oorverdovende geluid erdoorheen te dringen – langs haar vingers, door de bijenwas, als een breinaald die in haar hersenen klauwde en over de binnenkant van haar schedel kraste en tegen het bot op botste.

Wat begonnen was als één hoge toon was aangegroeid tot een verzameling van klanken – hoog en laag, diep en schel – die gilden en gierden, allemaal tegelijk.

De kelder was niet groot. Zo'n drie bij drieënhalve meter, op z'n hoogst. Langs de aarden wanden stonden gasbetonblokken met planken ertussen die vol stonden met conservenblikken, gedroogde worsten, poedermelk, vaten water en zakken meel.

En dit kwam allemaal tot leven, meetrillend op het geluid.

Blikken en verpakkingen vielen van de planken op de grond. Een zak meel barstte open.

De wanden kraakten, alsof alle massa van de aarde ertegenaan drukte.

De planken van het plafond trilden alsof erop gestampt werd.

En het geluid werd alleen maar luider.

Tennant wist niet dat ze ook schreeuwde, tot ze geen lucht meer had en naar adem hapte en stof, aarde en meel proefde. Ze hoestte het eruit, dwong zichzelf overeind te komen en klauwde naar de kelderluiken.

Waarom had papa hen opgesloten?

Ze zouden hier sterven.

En mama en papa daarbuiten dan?

Sophie lag bij haar voeten, ze had haar armen om haar hoofd geslagen en haar knieën opgetrokken. Er druppelde bloed langs haar ooghoeken, langs haar mopsneusje, het kwam uit haar oren en liep tussen haar vingers door. Dik, geleiachtig bloed, donkerrood, bijna zwart. Een van haar armen schoot uit en ze greep Tennant zó krachtig bij haar enkel dat ze weer neerging en op de grond lag.

Het geluid zwol nog verder aan.

Tennant wilde haar zus vasthouden, maar haar armen en benen deden niet langer meer wat ze wilde. Haar harte bonkte tegen haar ribbenkast, en leek wel uit elkaar te barsten. Ze kon geen lucht krijgen, ze had net zo goed water kunnen inslikken. Haar ogen rolden weg in hun kassen, haar blikveld werd eerst wit, toen donkerder terwijl de wanden op haar afkwamen. Deze kelder was als een graf.

TENNANT

Toen Tennant met trillende oogleden bijkwam, heerste er duisternis. Licht kroop naar beneden, het lekte door de vloerplanken, ving het opwarrelende stof en vond haar lichaam – ze lag ruggelings op de vloer, haar rechterbeen in een vreemde hoek onder haar linker.

Complete stilte.

Een stilte die zo volledig was dat Tennant even dacht dat ze helemaal niets meer kon horen. Toen herinnerde ze zich de bijenwas in haar oren. Ze pulkte die eruit, ging rechtop zitten en probeerde de situatie te overzien.

‘Sophie?’

Tennant had eerder aardbevingen meegemaakt. Twee ervan kon ze zich nog levendig herinneren, maar geen van die aardbevingen had de kelder in zo’n chaos achtergelaten. De meeste schappen waren ingestort. Die nog rechtop stonden waren leeg, de inhoud lag over de vloer verspreid. Potten met ingemaakte bessen of jam waren uit elkaar gespat, hun zoete geur vermengde zich met het stof en er lagen overal glasscherven. De eens zo vertrouwde ruimte was niet meer terug te herkennen.

Ze zag Sophie gehurkt in een hoek zitten, ze wiegde heen en weer door haar gewicht van het ene naar het andere been te verplaatsen. Haar gezicht bedekt met bloed en samengeklit haar, de ogen opengesperd – maar zonder iets te zien. Haar lippen prevelden geluidloos.

Tennant schuifelde door het puin naar haar toe. Elke spier in haar lichaam deed pijn, alsof ze de hele dag in het veld had gewerkt.

Sophie reageerde niet toen ze haar arm naar haar uitstak, het geprevel bleef doorgaan, hoewel Tennant er niets uit kon opmaken.

Haar ogen waren bloeddoorlopen, net als die van papa en mama. En ze was ook lijkkleek. Haar huid was ijskoud. ‘Sophie, kun je me horen?’

Haar zusje reageerde niet.

Tennant sloeg haar armen om haar heen en probeerde het wiegen te stoppen, maar Sophie bleef ermee doorgaan.

Ze bracht haar hoofd dichterbij en hield een oor bij haar lippen.

Sophies onsamenhangende geprevel was niet meer dan een gefluister. Tennant wist niet wat haar zusje zei, maar het klonk dringend. Haar hoofd knikte terwijl ze sprak, haar ogen schoten de kelder door zonder ergens naar te kijken.

Tennant knipte met haar vingers.

Niets.

Ze gaf haar een klap.

Iets wat ze eigenlijk niet wilde doen, maar het werkte wel.

Het wiegen stopte. Sophie haalde diep adem en verstijfde. Ze richtte haar blik op haar zus.

Tennant nam Sophies gezicht in haar handen. ‘Gaat het?’

Sophie keek haar een moment verward aan. Toen hief ze haar handen en stopte haar wijsvingers in haar oren. Eerst voorzichtig, maar daarna koortsachtig en agressief. Tennant greep haar bij haar polsen en probeerde haar tegen te houden, maar ze was zo sterk.

Er zat bloed op haar handen. Sophie gilte, en dat maakte alles alleen nog maar erger. Ze sloeg met haar handen tegen haar slapen. ‘Ik kan niets horen! Ik kan niets horen!’

Tennant probeerde haar armen weg te trekken, maar Sophie sloeg naar haar en begon daarna weer tegen haar slapen te slaan, elke slag harder dan de vorige. ‘Nee! Nee! Nee!’

‘Sophie! Stop!’

Beng.

Beng.

Beng.

Ze begon weer te wiegen, sneller dan eerst – van links naar rechts, van rechts naar links, en weer terug.

Beng.

Beng.

Beng.

Sophie duwde haar van zich af en Tennant viel half in een grote zak maïsmeel.

Ze moest hen hier weg zien te krijgen. Ze wist dat Bill McAuliffe hier een

bijl bewaarde. Hij hing doorgaans aan de wand in de verre hoek rechts, maar nu vond ze hem op de vloer onder een stapel met pakken poedermelk.

Tennant tilde de zware bijl op en beklom de traptreden naar de kelderluiken. Ze hief de steel met beide handen op, hield het blad naar boven en richtte op een van de scharnieren, wat haar een treffer in het midden van het luik opleverde. Ze zette zich schrap en haalde nog een keer uit. Met haar derde slag sloeg ze het eerste scharnier eruit. Voor het tweede scharnier had ze vijf pogingen nodig. De luiken waren weg en het zonlicht stroomde door het gat.

Tennant liet de bijl zakken, liep terug de kelder in en pakte Sophies hand. 'Kom mee!'

Ze dacht eerst dat haar zusje zich zou verzetten, maar die kwam meteen overeind. Ze wrong zich langs Tennant en rende de vrijheid in.

'Wacht!' riep Tennant haar na terwijl ze de trap op liep.

Er zou geen helder daglicht moeten zijn.

TENNANT

De boerderij van McAuliffe was er niet meer.

Tennant zag hoe Sophie met haar rug naar haar toe stond op de plek waar de staldeur had gestaan. Het dak van de oude boerderij was verdwenen, van de muren waren slechts wat verkrumelde brokstukken over. Overal lagen kapotte vloerplanken, met plukken hooi eromheen. Er stond nog één enkele balk overeind, niet langer recht, maar als een geknakte vinger die het zwaar te verduren had gehad.

Er stond geen wind, er hing een onheilspellende rust.

Tennant liep naar haar zusje toe, en elke volgende stap werd zwaarder toen ze zich realiseerde waar Sophie naar keek.

Ook het dorp was er niet meer.

Het was met de grond gelijkgemaakt.

Geen enkele constructie was overeind gebleven. Zelfs de stenen put, in het midden van het dorp, was gereduceerd tot een gat in de grond terwijl de stenen er op zo'n zes meter afstand omheen lagen.

Er waren geen mensen. Geen lichamen. Geen dieren.

Tennant voelde een harde knoop in haar maag.

Papa had hun over tornado's verteld, en hij had erbij gezegd dat die zeldzaam waren in Oregon. Ze had er nog nooit een gezien, maar er was niets anders wat dit kon verklaren.

Haar hand rustte op Sophies schouder, en ze moest er te hard in hebben geknepen want haar zusje schudde zich los. Ze begon weer te wiegen, van links naar rechts, van rechts naar links.

Het geflaf van een hond klonk in de leegte, Tennant draaide haar hoofd in de richting van het geluid.

Zeke.

Ze liep in een half verdoofde toestand naar hem toe en trok Sophie met zich mee.

De blonde labrador lag in elkaar gedoken tussen de puinhopen van hun huis, een bibberend hoopje bont dat zich naast de restanten van de schoorsteen tegen de platgewalste open haard aandrukte.

Tennant wierp zich op haar knieën en begroef haar hoofd in zijn vacht. ‘Hé, jochie. Het is oké. Het is oké.’

Hij leek haar eerst niet op te merken. Toen hief hij onzeker zijn kop op en likte haar wang.

Sophie bleef staan en verplaatste haar gewicht van de ene voet op de andere, ze staarde in de richting van de plek waar hun kamer ooit was geweest, achter de andere lege plek waar de slaapkamer van hun ouders was geweest. Ze slikte haar snikken in. ‘Waar zijn mama en papa?’

Zeke jankte en drukte zijn kop tegen de binnenkant van Tennants arm aan.

‘Hoe heb je dit weten te overleven, dapper mannetje van me?’ vroeg ze.

Hij drukte zijn kop nog harder tegen haar arm aan.

Sophie kneep haar ogen samen en stak haar arm uit, haar wijsvinger wees naar iets in de verte, in de richting van het midden van het dorp.

‘Wat?’

Ze gaf geen antwoord. Tennant wist niet zeker of ze haar zelfs wel had gehoord. Haar vinger priemde trillend naar iets waar ze naartoe begon te lopen.

Tennant kwam achter haar aan en Zeke volgde enigszins terughoudend – eerst met zijn snuit op de grond, en daarna in de lucht met een bezorgd gejack. Een hommelt kroop door het platgeslagen gras en vloog op – het enige andere levensteken dat ze had gezien sinds ze de kelder hadden verlaten.

Sophie stopte achter de put, bij een grote roodgekleurde hoop met samengekleefd gras eromheen.

Tennant verstijfde, ze wist niet zeker of ze wel dichterbij wilde komen. Een stemmetje achter in haar hoofd zei haar het niet te doen, zei haar zich om te draaien en weg te rennen in de tegenovergestelde richting om zo ver mogelijk van deze plek verwijderd te zijn.

Zeke ging op de grond liggen. Hij sloeg nog één keer met zijn staart en was daarna stil.

Sophie begon weer te wiegen – van links naar rechts, van rechts naar links. Haar kleine handen balden zich tot vuisten en openden zich in een regelmatig ritme, als het tikken van een klok.

Een metronoom.

‘Wat is er, Sophie? Wat heb je gevonden?’

Er kwam geen antwoord, maar dat had Tennant ook niet echt verwacht. Het bloed liep nu langzamer uit Sophies oren, maar het was nog niet gestopt. Ze was bang dat haar zusje nooit meer zou kunnen horen.

Tennant haalde diep adem en dwong zichzelf naar Sophie toe te lopen.

Sinds haar vroegste herinneringen kende ze de geur van de dood. Mama had haar eens verteld dat ze eraan zou wennen, en ze had tegen papa gezegd dat dat zo was. Dat was een leugen geweest. De bekende zoete, misse-lijkmakende lucht gleed door het gras als een giftige slang, stil en genade-loos.

De dood steeg op uit de hoop bij Sophies voeten. Maar wat haar werke-lijk angst aanjaagde: de geur van de dood was overal.

De bloedige massa bij Sophies voeten was een paard. Verpletterd en verpulverd, een akelige hoop vlees die er open bij lag, darmen en ingewanden die uit een jaap in de donkere en glinsterende vacht van het dier naar bui-ten puilden, alsof die door de druk was opengebarsten. Zoiets had ze nog nooit gezien.

Ongeveer zes meter naast hen hing een zwerm zwarte vliegen in de lucht, die op de grond landde en weer opstootte, als in een koortsachtige dans. Tennant kon niet zien waar ze zich aan verlustigden. Ze wilde het ook niet zien.

Naast haar wiegde Sophie. Van rechts naar links, van links naar rechts, *tik... tak...*

Ze stak haar arm uit en kneep haar zusje in haar schouder. ‘We moeten hier weg.’

Tennant deed een stap naar achteren, verzwikte haar voet en viel bijna.

Uit de grond stak een half begraven leren werklaars.

Een laars die ze herkende.

Papa.

TENNANT

Toen Sophie de laars ook opmerkte, hield ze haar bebloede handen voor haar mond. Ze schuifelde opzij en stootte een keelachtige jammerklacht uit.

Zeke sprong op en begon te blaffen, maar hij liep niet naar de meisjes toe, hij deinsde achteruit. Diep grommend hield hij hen in de gaten.

Tennant zakte door haar knieën en viel op de grond. Ze herkende de laars uit duizenden – het ingewikkelde borduurpatroon, het naaiwerk, de diepe kras op de achterkant van de hiel van vorige zomer, toen hij tijdens het vissen op forel langs een scherpe rots schraapte.

Papa's laars.

Haar blik ging naar de groeiende zwermen vliegen op verschillende plekken in het dorp. Ze had verschrikkelijk haar best gedaan om ze te negeren, omdat ze niet wilde weten wat er lag.

Nu dwong Tennant zichzelf om naar de dichtstbijzijnde zwerm te lopen. Ze moest wel. Ze had geen keuze. Toen ze dichtbij genoeg was om te zien dat het een geit was, kon ze niet meer inademen.

‘Het is papa niet, Sophie, het is alleen maar zijn...’

Sophie was weg, ze sprintte door het dorp naar het bos aan de andere kant. Zeke bedacht zich geen moment en schoot achter haar aan.

Tennant rende ze allebei achterna, en hoewel Sophies benen veel kleiner waren, wist haar zusje haar voor te blijven. Ze denderde door het struikgewas en het kreupelhout zonder acht te slaan op de scherpe takken en doorns die tegen haar borst, armen en gezicht sloegen. Sophie liep op zo'n hoge snelheid door dat Tennant haar op een gegeven moment niet meer kon zien. Als Zeke er niet tussen liep, zou ze haar zusje zeker uit het zicht hebben verloren.

Bijna tien minuten later – Tennants borst stond in brand en haar benen leken het te begeven – dwong ze zichzelf nóg harder te lopen. Want Sophie

leek rechtstreeks op het twaalf meter diepe ravijn van Dalton's Crevasse, bijgenaamd de Devil's Doorway, af te stormen zonder ook maar één moment af te remmen.

MARTHA

De headset was veel te groot voor dr. Martha Chan. Zelfs in de kleinste stand bleef het ding over haar voorhoofd naar beneden glijden – ze hield hem maar vast, en wisselde hierbij haar rechter- en linkerarm af wanneer een van de twee moe werd. Maar het was goed om er een te hebben. Het zware geklapwiek van de helikopterbladen werd tot een ritmisch gebonk gereduceerd, waar nu de metalige ademhaling van de piloot overheen klonk.

‘Sorry hiervoor,’ zei hij nog eens. ‘Een kleinere headset heb ik niet.’

Hij had zich nu al twee keer verontschuldigd.

Met haar één meter vijfenvijftig was Martha eraan gewend dat dingen niet pasten, wat vooral bij het leger het geval was. Nadat ze iets na twee uur in de ochtend bij haar appartement in San Francisco was opgehaald, werd ze naar een C-1-transportvliegtuig gebracht dat op Yerba Buena Island gereed stond. Ze had zich van de dienstauto de trap op gehaast om aan de laadkant van het vliegtuig plaats te nemen op een klapstoeltje. Ze voelde zich een kind toen een van de piloten haar met het vastmaken van de dubbele veiligheidsriem hielp en hem strak over haar schouders trok. Hij droeg geen naam of insignes op zijn jumpsuit, wat ook voor de andere piloot gold. Ze was de enige passagier in het enorme vliegtuig toen het over het asfalt snelde en opsteeg.

Ze waren twee uur later geland. Zodra het vliegtuig stilstond was de piloot weer verschenen, hij had haar veiligheidsriem losgemaakt en haar haastig naar een gereedstaande EC135-helikopter geëscorteerd.

‘Waar zijn we?’ had Martha gevraagd. Ze probeerde het vliegveld in zich op te nemen terwijl ze samen ineengedoken onder de klapwiekende bladen door renden en haar leren weekendtas tegen haar been botste. Ze kon niet meer ontwaren dan een landingsbaan met lichtjes en een groepje hangars in de verte. De nachtelijke hemel was zwart en grijs, met donkere, voorbijsnellende wolken. Zelfs de maan had haar in de steek gelaten.

‘Ik ben niet bevoegd om dat te zeggen, mevrouw.’

De wederom te grote headset had op de passagiersstoel van de helikopter gelegen. Ze had hem opgezet en het microfoontje afgesteld terwijl haar escorte de deur dichtdeed en terug naar het vliegtuig rende.

Haar nieuwe piloot draaide zich om en knikte naar een manilla-envelop die op de stoel naast haar lag. ‘Mevrouw? Wilt u uw telefoon in die envelop stoppen? Er is me opgedragen om alle communicatieapparatuur in te zamelen voordat we opstijgen.’ Hij wierp een blik op haar Apple Watch. ‘Die ook, alstublieft.’

Martha fronste. ‘Dat horloge is geen telefoon. Ik gebruik hem alleen maar voor gezondheidsinformatie.’

‘Alstublieft, mevrouw. Ik heb mijn orders.’

Ze zuchtte. Ze wist dat het weinig zin had om met militair personeel in discussie te gaan. Hij zou hier de komende twee weken blijven zitten en op haar wachten voordat hij orders in de wind zou slaan. Geen van deze jongens scheen zelfstandig na te denken. Sommigen konden leven met zo’n rol, maar zij niet. Mark, haar ex-man, zou de eerste zijn om tegen iedereen die het maar wilde horen te vertellen dat Martha een verschrikkelijke controlfreak was. Tijdens de laatste maanden van hun huwelijk hadden ze knallende ruzies over iets belachelijks als wie de afstandsbediening van de tv mocht bedienen. Wel begrijpelijk, omdat zijn programmakeuze doorgaans waardeloos was, maar daar bleef het niet bij – ze wisten het voor elkaar te krijgen om over bijna álles ruzie te maken. Het was eigenlijk het enige waar ze samen goed in waren. Twee krachtige alfabersoonlijkheden onder hetzelfde dak, zoiets móést wel slecht aflopen, dat was altijd al zo. Vanwege de tweeling waren ze dat jaar nog samengebleven. Zonder die twee zouden ze al veel eerder uit elkaar zijn gegaan.

Jezus, de tweeling.

Ze zouden het komende weekend bij haar zijn. Niemand had haar verteld hoelang ze deze keer op pad zou zijn. Dat deden ze nooit.

Met een twee uur durende vlucht in een transportvliegtuig vanaf een vliegveld in San Francisco zou ze overal in het westelijke gedeelte van de Verenigde Staten kunnen zijn – Idaho, Utah, Arizona. Misschien Wyoming, Colorado of New Mexico. Zelfs Baja, hoewel ze niets had gezien wat op de oceaan leek. Ze had geen idee in welke richting ze waren gevlogen, en

ze vond het vervelend dat ze niet wist waar ze was. En deze gedwongen communicatiestop vond ze nóg vervelender.

Martha zette haar telefoon en haar smartwatch uit en stopte ze in de envelop die ze aan de piloot overhandigde. Een paar minuten later steeg de helikopter op en zeilde door de nacht.

Door het raampje zag ze in de verte de lichten van een stad. ‘Welke stad is dat?’

De piloot wierp een blik naar buiten, keek toen in zijn achteruitkijkspiegel en zei: ‘Ik ben niet bevoegd...’

Ze maakte een wegwerpgebaar. ‘... om dat te zeggen, zeker?’

Er werd een half uur lang niet gesproken. De piloot doorbrak de stilte: ‘U bent geen militair,’ zei hij. ‘Bent u soms een wetenschapper?’

‘Waarom denkt u dat ik geen militair ben?’

‘Uw kleren, die leren weekendtas. De manier waarop u zich aan de armleuningen vasthoudt. Militairen gaan achterover zitten en genieten van hun vlucht, ze zijn blij dat ze even niets hoeven te doen. U ziet eruit alsof u klaar bent om te springen. Een burger dus.’

Martha liet de armleuningen los en zette de headset weer op. ‘Inderdaad, een wetenschapper.’

‘Waar hebt u gestudeerd?’

‘Eerst biologie aan UC San Francisco, toen vier jaar traumachirurgie aan Hopkins. Daarna heb ik een doctoraal psychologie gedaan aan Berkeley.’ Ze keek nog eens door het raampje. ‘Zijn dat bergen daar?’

Hij negeerde de vraag. ‘Dat moet een hoop studie zijn geweest.’

‘Ik hou van studeren.’

‘Kinderen?’

Martha knikte. ‘Een jongen en een meisje, een tweeling. Michael en Emily.’

‘Hoe oud?’

‘Acht.’

‘Da’s mooi.’

Er verscheen een streepje licht aan de horizon. Ze vlogen in oostelijke richting.

‘Ik heb een zoon, hij heet Tim, naar zijn grootvader. Hij wordt binnenkort dertien.’ De piloot liet haar een foto zien van een jongen met een bos witblond haar die een vis ophield.

‘Maak uw veiligheidsriem vast. We gaan zo landen.’

Ze zag een bekend herkenningspunt door het raampje. Mount Hood. Zij en Mark waren er eens gaan kamperen, toen alles nog goed was. Ze waren dus in Oregon.

MARTHA

De EC135 landde op zo'n tien meter afstand van twee andere helikopters in het gras. Een man van in de vijftig – in een beige kleurig uniform met een olijfgroene broek – rende vanaf de veranda van een blokhut naar de helikopter, hij hield met één hand zijn hoed vast en hield de andere voor zijn ogen tegen het stof dat door de draaiende bladen opwaaide.

Martha deed haar headset af en probeerde de veiligheidsriem los te krijgen.

De man opende de deur en schreeuwde haar toe om over de herrie van de helikopter heen te komen. 'Welkom op bezoekerscentrum Zigzag Station. Ik ben Hoyt Rayburn van de Forest Rangers. Zal ik u even helpen?' Voordat ze de kans kreeg te antwoorden greep hij haar tas en hielp haar uit de helikopter.

Het toestel was alweer opgestegen voordat ze de blokhut hadden bereikt.

Martha draaide zich om en fronste. 'Hij heeft mijn telefoon en smartwatch nog.'

De bladen van een van de helikopters begonnen te klapwieken terwijl een grote transporthelikopter een betonnen afsluitingsstuk dat met dikke staalkabels onder het gevaarte hing naast de andere betonblokken op de grond liet zakken. Er liepen mensen rond die aanwijzingen gaven en de herrie was oorverdovend.

'Wat?' riep Rayburn terug.

'Laat maar.'

Hij hield zijn hoed nog steeds met één hand vast en riep: 'Laten we naar binnen gaan, er wordt op u gewacht.'

Er stopte een vrachtwagen van het leger. Er sprongen een paar mannen uit die rollen harmonicagaas begonnen uit te laden.

Martha volgde Rayburn, ze liepen via de veranda naar binnen.

Hij sloot de deur achter haar, nam zijn hoed af en klopte het stof eraf. 'Er

is een kraanwagen onderweg om de afsluitingsstukken te plaatsen, maar de hoge heren wilden niet wachten en hebben die transporthelikopter vanuit Kingsley hiernaartoe laten komen. Waarschijnlijk verkeert de hele wildstand hier in totale paniek.’

‘Waarom bouwen ze een muur?’

‘Doctor Chan?’

Een man in een spijkerbroek, zwarte laarzen en een wit overhemd stond in de deuropening van de achterkamer. Hij was ongeveer van Martha’s leeftijd, met kort en uitdunnend zwart haar. ‘U kunt hierheen komen.’

Martha verzette geen stap. ‘En u bent?’

Hij gaf geen antwoord. In plaats daarvan draaide hij zich om en liep weer terug de achterkamer in.

‘DIA,’ zei Rayburn. ‘Tenminste, dat denk ik. Hij was hier als eerste en is constant aan het bellen.’

‘Defense Intelligence Agency?’

‘Doctor Chan, er wordt op u gewacht,’ klonk het vanuit de achterkamer.

Rayburn reikte haar leren weekendtas aan. ‘Ik zou die maar bij me houden als ik u was.’

Zigzag Station bleek groter te zijn dan dat het er van buitenaf uitzag. De wanden van de voorkamer hingen vol educatieve informatie – geplastificeerde foto’s van de lokale fauna met gedetailleerde beschrijvingen en achtergronden. Martha stelde zich voor dat dit het soort plek was dat schoolklassen bezochten tijdens uitstapjes in de natuur. In de rechterhoek stond een toonbank die vol lag met brochures voor tochten en dagtripjes. Er stonden ook een paar automaten met flesjes water en frisdrank, snoep en mueslirepen. Hoewel de buitenkant van de blokhut simpelweg was gepotdekseld, werd het interieur gedomineerd door balken van witte eik, waarschijnlijk hier in de buurt gekapt. Er was een open haard, maar die zag eruit alsof hij al lang niet meer was gebruikt, alsof hij er voor de show stond.

Toen ze door de deuropening naar de achterkamer liep, keken er drie andere mensen op die om een grote ronde eiken tafel zaten. Twee mannen en een vrouw. Eén man droeg een pak, de andere een sweatshirt en een spijkerbroek terwijl de vrouw een tanktop en een legging aanhad, haar haar naar achteren in een paardenstaart. Martha stelde zich voor dat ze door net zo’n team als in haar geval tijdens haar ochtendloop was meegenomen. Zonder iets te zeggen keken ze weer in het stapeltje A4’tjes dat voor hen lag.